

рішення з огляду на різні національні пріоритети та безпекові культури країн розширеного ЄС. Отже, із припиненням функціонування ЗСЄ було втрачено європейські гарантії колективної оборони. Тепер єдиним щитом безпеки для Європи виступає НАТО. З іншої сторони, Статті 42.7 і 222 доповнюють і розширюють територіальну оборону Північноатлантичного альянсу.

Список використаних джерел

1. Bailes A., Messervy-Whiting G. Deathofan Institution. The End for Western European Union, a future for European Defence? – Brussels: Royal Institute for International Relations, 2011. – 82 p.
2. Deighton A. Western European Union 1954–1997: Defence, Security, Integration. – Oxford: European Interdependence Research Unit, 1997. – P.169–178.
3. Eekelen W. WEU Missions and Cooperation with NATO/ A. Deighton, E. Remacle. The Western European Union, 1948–1998. – Boulder: Westview Press, 1998. – 196 p.
4. Gustenau G. Towards a Common European Policy on Security and Defence: An Austrian view of challenges for the «post-neutrals» // WEU Institute for Security Studies. – 1999. – №9. – P.1–22.
5. Ministry for Foreign Affairs of Finland. The Mutual Assistance Obligation in the European Union's Treaty of Lisbon. – 2008. – №4. – 40 p.
6. Missiroli A. CFSP, Defence and Flexibility // Institute for Security Studies. – February 2000. – №38. – 57 p.
7. North Atlantic Treaty Organization. Berlin Ministerial Meeting of the North Atlantic Council [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.nato.int/docu/pr/1996/p96-063e.htm
8. Official Journal of the European Union. Consolidated Versions of the Treaty on European Union and the Treaty on the Functioning of the European Union [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=OJ:C:2016:202:FULL&from=EN>
9. Treaty of Economic, Social, Cultural Collaboration and Collective Self Defence [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nato.int/cps/en/natolive/official_texts_17072.htm
10. Wallace W. European Defence Cooperation: the Reopening Debate // Survival. – 1984. – №26 (6). – P.251–261.
11. Western European Union. Modified Brussels Treaty [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.weu.int/Treaty.htm>
12. Western European Union. Petersberg Declaration [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.weu.int/documents/920619peten.pdf
13. Wilson G. WEU's operational capability – delusion or reality? / G. Lenzi (ed.). WEU at fifty. – Paris: EU Institute for Security Studies, 1998. – P.51–66.

Stakhurskyi I. V., Master in Political Science, National University of «Kyiv–Mohyla Academy» (Ukraine, Kyiv), stakhurskyi.ivan@ukr.net

Influence of the Western European Union on institutionalization of the common security and defence policy of the European Union

The paper aims at explaining the importance of the Western European Union for the process of European integration in the sphere of security and defence. It reveals the WEU's contribution to the creation of institutes and mechanisms of military crisis management of Common Security and Defence Policy of the European Union. The task is to consider why the incorporated legacy of WEU did not transform the EU into a defence alliance that operates under the mutual defence clause. It is also relevant to consider what lessons of WEU's experience could be valuable for the CSDP development.

Keywords: European Union, Common Security and Defence Policy, Western European Union, military crisis management, NATO, mutual defence clause, solidarity clause.

* * *

УДК 327(72+73)

Столяр О. П.,
аспірантка кафедри міжнародних відносин
і зовнішньої політики, Київський національний
університет ім. Тараса Шевченка (Україна, Київ),
olesya.p.st@gmail.com

Вплив нелегальної міграції на сучасні АМЕРИКАНО–МЕКСИКАНСЬКІ ВІДНОСИНИ

Мета статті полягає в з'ясуванні сутності міграційного питання для США і Мексики та в аналізі впливу цієї проблеми на відносини між цими державами. Дане дослідження автор будує на основі проблемно-історичного підходу та використовує метод порівняння, аналіз статистичних даних, описовий метод і причинно-наслідковий аналіз.

У статті розглянуті основні причини міграції мексиканців до США, зміни в демографії американського суспільства, пов'язані з масивним потоком мігрантів, а також окреслені побоювання американців з приводу посилення влади мексиканської діаспори в США. Визначено, що в американському суспільстві погляди щодо шляхів регулювання міграційного питання і майбутнього статусу нелегалів є діаметрально протилежними, що вже протягом тривалого періоду гальмує вирішення імміграційної проблеми на внутрішньому рівні.

З'ясовано, що спроби налагодження діалогу з імміграційного питання на двосторонньому рівні зазнали поразки і на даному етапі держави взаємодіють лише в сфері охорони і управління американсько-мексиканським кордоном. Визначено, що також існує необхідність посилення південного кордону Мексики.

Ключові слова: США, Мексика, нелегальна міграція, імміграційна реформа, американсько-мексиканський кордон.

Питання міграції, в першу чергу нелегальної, гостро стоїть для багатьох держав світу. Бідність населення, безробіття, політична нестабільність, релігійна нетерпимість, етнічні утиски, територіальні конфлікти, громадянські війни та інші причини змушують одних людей шукати кращої долі на території інших держав. Приймаючі країни, в свою чергу, часто стикаються з проблемою небажання мігрантів приймати установлені норми поведінки та спротиву щодо інтеграції в нове суспільство. Крім того, в епоху глобалізації міграційні потоки до деяких країн іноді досягають таких масштабів, що змінюють демографічну структуру населення приймаючої країни, що, в свою чергу, дуже хвилює корінних мешканців. Тому держави, які часто стають пунктом призначення для мігрантів, прагнуть до максимальної регуляції цього питання та ретельно охороняють свої кордони, в результаті чого нерідко порушуються права людини та загострюються відносини між сусідніми державами.

Міграційна проблема вже давно залишається однією з найсерйозніших у відносинах між США та Мексикою. Останніми роками здійснювались спроби двостороннього регулювання міграції, але вони зазнали поразки. Всередині країн існують різні точки зору щодо шляхів вирішення цієї проблеми, що ще більше ускладнює ситуацію. Актуальність дослідження цієї теми визначається її важливістю для обох країн, особливо в контексті недавніх президентських виборів в США, а також її комплексною складністю і взаємозалежністю з іншими сферами двостороннього співробітництва, зокрема у питаннях трудової міграції, боротьби із наркоторгівлею та організованою злочинністю.

Даній тематиці присвячена велика кількість публікацій. Різні аспекти міграційних потоків між Мексикою та США розглядаються в роботах А. Е. Латапі [1], С. Ф. Мартіна [1], Д. Кохн [2], С. Камарота [3], К. Зайглера [3], Е. Фокса [4], Е. Паттена [5], Дж. Пассела [5] тощо. Проте в українській науковій літературі американсько-мексиканські відносини, в т. ч. міграційна проблематика, майже не розкриті.

Мета статті полягає в з'ясуванні сутності міграційного питання для США і Мексики та в аналізі впливу цієї проблеми на відносини між цими державами. Для досягнення мети необхідно вирішити наступні завдання: 1) розглянути причини міграції громадян Мексики до США; 2) визначити місце мексиканських мігрантів в американському суспільстві; 3) проаналізувати особливості регулювання цієї проблеми на національному і двосторонньому рівнях.

Дане дослідження автор будує на основі проблемно-історичного підходу та використовує метод порівняння, аналіз статистичних даних, описовий метод і причинно-наслідковий аналіз.

З середини ХХ ст. кількість мексиканських переселенців до США неупинно зростає. Масовий потік мігрантів з Мексики обумовлений низьким економічним розвитком цієї країни, бідністю населення, особливо в південних штатах, безробіттям, низьким рівнем освіти та рядом інших соціальних проблем.

Середня мексиканська заробітна плата становить близько 4,15 дол. США на годину, а якщо говорити про тих, хто задіяний у сільськогосподарській галузі, то ця цифра ще менша. Якщо окрема людина ще здатна в такому випадку вижити, то утримувати на таку заробітну плату сім'ю – неможливо. В даний час близько 40% населення Мексики знаходиться за межею бідності. Безробіття складає близько 4%, але, за оцінками, близько 25% тих, хто працює, класифікується як «underemployed» [6], тобто такі, що зайняті неповний робочий день або такі, що виконують низькооплачувану роботу.

В більшості випадків трудова міграція до США для мексиканців виступає чи не єдиним виходом, щоб прогодувати власну родину, про що свідчать приватні грошові перекази з США до Мексики. В основному перекази спрямовуються у південні штати Мексики, де спостерігається високий рівень бідності. Результати соціологічних досліджень свідчать, що основними одержувачами грошей є жінки. Як правило, кошти використовуються для задоволення базових потреб, таких як оренда житла, купівля продуктів харчування, медикаментів та оплата комунальних послуг [7].

Приватні грошові перекази, здійснювані трудовими емігрантами, мають важливий вплив на економіку Мексики, який в деяких регіонах можна назвати визначальним. Окремі дослідники констатують, що грошові перекази, які надсилаються до південних штатів Мексики, повністю або в переважній більшості забезпечують покриття витрат особистого споживання та/або купівлі-найму житла; частина переказів використовується як джерело фінансування мікропідприємств на урбанізованій території Мексики. Економічний ефект від грошових переказів зосереджений в найбільш бідних штатах Мексики [2].

Очевидно, що однією із найголовніших причин міграції громадян Мексики до США є проблема бідності, з якою необхідно боротися на внутрішньому рівні. Завданням Мексики в цьому плані є сприяння економічному розвитку в країні, створення робочих місць, стимулювання підприємництва, в т.ч. через формування ефективної системи оподаткування для малого бізнесу, підвищення рівня освіти, гідне пенсійне забезпечення тощо. Окрім цього, має бути удосконалена

система охорони здоров'я, доступ до освіти та надання доступних кредитів для малозабезпечених сімей.

Питання міграційних потоків для США є комплексною проблемою, яка стосується демографічної структури населення, а також більшості сфер функціонування держави – політичної, економічної, безпекової, соціальної, культурної, що обумовлює таку увагу політичних і державних діячів до цієї проблеми. При цьому варто зазначити, що в першу чергу мова йде про нелегальних мігрантів, адже мігрантів, які прибувають на територію США на законних підставах, можна в тій чи іншій мірі контролювати. В останні роки ситуація ускладнилась ще і через збільшення потоку вихідців з інших країн Латинської Америки, котрі намагаються нелегально потрапити у США через американо-мексиканський кордон.

США прагнуть зменшити потік мігрантів на свою територію, оскільки з цим пов'язаний ряд викликів для американського суспільства. Перші два серед них стосуються змін у структурі населення США і посилення влади мексиканської діаспори в країні. Згідно з описом населення США 2014 р. станом на перше січня 2015 р. в країні налічується 325,5 млн. осіб, з яких 192,5 млн. складають американці та 38,7 млн. – афроамериканці. А наступною за чисельністю національною групою є мексиканці, яких у США налічується 34,7 млн. осіб, що робить мексиканців третьою етнічною групою за чисельністю. Але різниця між кількістю афроамериканців та мексиканців є невеликою – близько 4 млн. – що за умови збереження тренду збільшення кількості мексиканських мігрантів може зменшуватися, і в результаті, мексиканці сформують найбільшу діаспору США [8].

Міграційна проблема у США сьогодні набула нового значення. Якщо раніше американців обурювала кількість приїжджих, то тепер на перший план виходить небажання мігрантів асимілюватися. В надії на кращу долю мексиканці, іноді ризикуючи своїм життям, перетинають кордон США, але вже на американській території часто стикаються з ворожістю, дискримінацією та іншими проблемами. Вони починають шукати допомоги у земляків, що вже змогли досягти кращого рівня життя, і не асимілюються в інших соціальних групах, крім своєї. Як результат, нові покоління молодих мігрантів нівелюють інтегративні зв'язки, що утворили їхні предки. Більша частина мексиканських нелегалів оселяється в прикордонних штатах (Каліфорнія, Техас, Аризона, Нью-Мексико) і Колорадо, а також у найбільших мегаполісах США (наприклад, Лос-Анджелес), що призводить до нерівномірної адаптації мексиканців у США [1, р. 11–17].

США намагаються регулювати імміграційні потоки переважно на національному рівні за допомогою механізму трудової міграції. Головна ідея такого інструменту полягає в тому, що іноземці отримують тимчасові візи, які дають право перебувати в країні, поки діє їхній трудовий договір, по закінченні якого вони зобов'язані покинути країну [1, р. 75–79]. Проте цей механізм не здатний зупинити масштабні потоки незаконних мігрантів до США.

Варто згадати, що США по суті є «нацією мігрантів», адже після «відкриття Америки» переселенці переважно з Європи оселялись на території Північної

Америку, витісняючи і частково змішуючись з корінним населенням. В ХХ ст. імміграційні потоки до США все ще продовжували бути одним з факторів приросту населення, але відійшли далеко на другий план. В останні ж десятиліття ХХ ст. і особливо у ХХІ ст. кількість переселенців до США, в значній мірі нелегальних і вже переважно з країн Латинської Америки, значно зросла: якщо в 1970 р. на 15 американських громадян був один іммігрант, то в 2000 р. ця цифра зменшилась вдвоє – один іммігрант приблизно на 7 громадян [3, р. 5], що суттєвим чином почало впливати на більшість сфер життєдіяльності суспільства. До того ж, нелегальні мігранти прагнуть натуралізації, а діти, народжені вже на американській території, стають громадянами США, що ще більше ускладнює проблему.

Більшість міграційних законів США датуються 1960–ми роками та відтоді зазнавали лише незначних змін. Тому необхідність імміграційної реформи вже давно назріла. Проте неодноразові спроби її проведення ще не були доведені до логічного завершення через суперечливі погляди представників різних політичних сил [1, р. 126–140]. Імміграційна реформа була проголошена одним з найважливіших пріоритетів діяльності адміністрації Б. Обами під час його другого президентського строку. Група з 8 сенаторів розробила законопроект «Закон про безпеку, кордони, економічні можливості та модернізацію імміграційної системи», за який після важких дискусій Сенат врешті проголосував 27 червня 2013 р. Проте республіканська більшість в Палаті представників не схвалила законопроект.

Тоді Б. Обама здійснив спробу реалізувати імміграційну реформу через ряд президентських наказів від 21 листопада 2014 р. Основною метою була фактична легалізація (відстрочена депортація) дітей і підлітків у віці до 18 років, які незаконно потрапили до США зі своїми батьками або були вже народжені на американській території, а також опосередковано їхніх батьків [9, р. 2–4]. Варто зазначити, що на сучасному етапі з нелегалами у США поступають у відповідності до принципу «відловлювати, відстрілювати (якщо мова йде про незаконний перетин державного кордону) і депортувати», а з наказами Обами фактично формувався новий принцип, у відповідності до якого незаконний мігрант практично отримував можливість з часом стати громадянином США [10, р. 16]. За підрахунками аналітиків, в такому випадку під дію президентських наказів підпадали приблизно 5 млн. нелегалів та їхніх дітей [11, р. 1]. Проте республіканці заблокували виконання президентських наказів за допомогою судової влади, яка призупинила дію відповідних програм [12, р. 13].

В ході своєї передвиборчої кампанії Д. Трамп, який стане 45–им президентом США, висунув свій план імміграційної реформи в дусі принципу «відловлювати, відстрілювати та депортувати» [13]. Враховуючи сучасний розподіл голосів у Конгресі – більшість формують республіканці – висока ймовірність розробки і прийняття реформи на основі пропозицій Д. Трампа.

Імміграційна реформа також включає заходи по зміцненню охорони кордону з Мексикою, особливо на цих умовах наполягають республіканці. Так, Д. Трамп запропонував спорудити стіну вздовж всього американо–мексиканського кордону [13].

Як видно із вищенаведеного, проблема міграційних потоків між Мексикою і США є складною та має суттєвий вплив на обидві країни і потребує регулювання не лише на національному, а й на двосторонньому і навіть регіональному рівнях.

В цьому контексті перш за все слід зазначити, що двосторонній діалог з питання імміграції ніколи не був характерним та наявним між Мексикою та США. Мексика завжди вела «політику відсутності політики» з цієї проблеми, а США виявились неспроможними вирішити її самотужки.

Однак, за часів правління адміністрації Дж. Буш–мол. в США та В. Фокса в Мексиці відбулись певні зрушення у позитивному напрямку. Весною 2001 р. мексиканська сторона ініціювала переговори щодо підписання двосторонньої угоди з імміграційних питань. Але цій угоді так і не судилося бути підписаною через терористичні атаки 11 вересня, після яких переговори було закінчено, а угода так і лишилась в проекті [1, р. 146–150].

У 2004 р. з ініціативою імміграційної реформи виступив Дж. Буш–мол. Основна ідея реформи полягала в тому, щоб припинити боротьбу з нелегальною імміграцією силовими методами та засобами примусу, а просто створити легальні можливості для пошуку роботи та проживання в США. Реформа включала такі положення як: створення програми робочої імміграції, яка дозволяла б іммігрантам легально працювати в США певний проміжок часу, а потім повертатись додому; щорічне збільшення кількості віз, за якими ці тимчасові працівники могли б залишатись в країні; економічні стимули для працівників повертатись до своїх країн; удосконалення законодавчої бази в сфері працевлаштування та імміграції.

Програма реформи зустріла як критику, так і підтримку. Остання надійшла переважно з боку бізнесу, особливо того напрямку, що пов'язаний з сезонною роботою. Такі штати, як Меріленд, особливо гостро відчувають потребу у робочій силі навесні та восени. Саме вони найбільш активно лобювали через своїх представників у Конгресі створення легальних умов та шляхів забезпечення них робочою силою в достатній кількості.

Проте «анти–іммігрантська» коаліція була набагато потужнішою та чисельнішою. Дебати з приводу імміграційної реформи розкололи Конгрес на два табори, і проект реформи, як і багато попередніх проектів, не був прийнятий [1, р. 148–159].

Мексиканська сторона, яка врешті з 2000–х рр. визнала існування проблеми та ініціювала початок діалогу з США з міграційного питання, уважно спостерігає за ходом імміграційної реформи в США. Мексика вимагає гарантій захисту прав своїх громадян, котрі при спробі нелегально перетнути кордон стають потенційними жертвами фізичного насильства (у т.ч. з боку правоохоронців США), викрадень, вбивств, пограбувань тощо.

В свою чергу, уряд Мексики пообіцяв виконувати всі правила і вимоги законної міграції та сприяти підвищенню соціальних стандартів всередині країни, щоб все менше і менше людей виявляли бажання до еміграції. Протягом 2013–2015 рр. Мексика активно співпрацювала з прикордонними службами США у

сфері запобігання нелегальної міграції та контрабанди, в результаті чого за оцінками Національного інституту міграції рівень порушень правової дисципліни на американсько-мексиканському кордоні знизився до мінімуму за останні 40 рр., але все одно залишаються проблемними деякі ділянки південної частини кордону. Як зазначає дослідник Е. Фокс, через високий рівень корупції саме на кордоні неможливо повністю його контролювати. Між прикордонними, міграційними та правоохоронними службами обох країн склалися сталі корупційні зв'язки, порушити які дуже складно [4]. Тому для подолання корупції на кордоні необхідна подальша взаємодія між обома країнами.

Нинішній президент Мексики Е. П. Ньето обіцяє сприяти спрямуванню зусиль на зупинення потоків мігрантів з інших країн Центральної Америки [5]. Також мексиканський уряд висунув декілька нових вимог, які стосуються методів роботи з мігрантами: захист прав мігрантів незалежно від їхнього соціального статусу; уникнення проведення депортації без супроводу, що часто стало практикуватися за президентства Б. Обами; контроль за операціями проти незаконної міграції, що відбуваються вночі і часто супроводжуються надмірними насильницькими діями; спільний контроль за транзитом мігрантів з інших країн до США, оскільки односторонній мексиканський контроль є неефективним через високий рівень корупції місцевих чиновників.

Більш активною є взаємодія США і Мексики в сфері управління спільним кордоном. В 2010 р. держави підписали Декларацію щодо управління кордоном у XXI ст. Метою цієї ініціативи є консолідація зусиль навколо управління спільним американсько-мексиканським кордоном. Її основними інструментами є: експедирування законної торгівлі і подорожей; підвищення громадської безпеки; управління ризиками безпеки; залучення прикордонних громад; розробка керівництв щодо вирішення можливих статутних, нормативних та / або інфраструктурних змін, які дозволили б двом країнам покращити співпрацю [14].

Необхідно зазначити, що багато освічених мексиканців підтримують ідею більш жорсткого контролю на американсько-мексиканському кордоні. Вони вважають, що можливість тимчасово нелегально попрацювати в США відволікає нові покоління від освіти та роботи на мексиканських теренах, що заважає економічному розвитку країни, адже не платяться податки і в результаті страждає рівень соціального забезпечення. На противагу цій думці існує й інша. Мексиканці, що вже перейшли кордон з США та успішно себе реалізували, висловлюють думку про необхідність більш тісної взаємодії з США, оскільки вбачають у майбутньому самостійної Мексики тільки злиденність. Іноді найближчі родичі можуть мати повністю протилежні точки зору на це питання, а інколи мігрант частково підтримує обидві сторони. Така невизначеність заважає виступати Мексиці з єдиною позицією щодо питання міграції у відносинах із США [15, р. 171–172].

Зміцнення потребує не лише американсько-мексиканський кордон, а й південний кордон Мексики, особливо з Гватемалою. Як вже зазначалось вище, останніми роками разом з мексиканськими мігрантами збільшилась також частка мігрантів з інших країн Латинської Америки, які потрапляють до США

транзитом через Мексику. Проблема полягає в тому, що цей кордон є практично відкритим. Так склалось історично і великої проблеми ніколи не становило. Однак, все змінилось після подій 11 вересня, коли США переглянули свої підходи до власної безпеки. Це вплинуло і на політику мексиканського уряду, який вдався до депортації 200 тис. мігрантів з Латинської Америки та став посилювати свій південний кордон [1, р. 172–173].

Отже, низький економічний розвиток та безробіття в Мексиці змушують її громадян в пошуках кращої долі їхати до США часто в якості нелегальних мігрантів. Оселяючись переважно в південних штатах і великих мегаполісах США, вони створюють там справжні мексиканські діаспори, що турбує місцеве населення. В американському суспільстві погляди щодо шляхів регулювання міграційного питання і майбутнього статусу нелегалів є діаметрально протилежними, що вже протягом тривалого періоду гальмує вирішення імміграційної проблеми на внутрішньому рівні.

На двосторонньому рівні спроби налагодити діалог з цього питання були зроблені в 2001 р., але трагічні події 11 вересня перешкодили підписанню двосторонньої угоди. Відсутність консенсусу з імміграційної проблематики всередині США не дозволяє американцям знову розпочати переговори з мексиканцями, які, в свою чергу, пильно слідкують за ходом обговорення законопроектів у цій сфері і висувають вимоги щодо захисту прав своїх громадян.

На двосторонньому рівні на сучасному етапі відбувається взаємодія з приводу охорони і управління американсько-мексиканським кордоном. Існує також необхідність посилення південного кордону Мексики, адже останніми роками значно збільшилась кількість мігрантів з інших країн Латинської Америки, які потрапляють до США транзитом через Мексику. Тому необхідним також є запровадження регіонального діалогу з питань міграції.

Таким чином, можна зробити загальний висновок, що проблема нелегальних мігрантів є складною і комплексною та має вагоме значення як для США, так і для Мексики. Але попри масштабність міграції та її вплив на обидві країни, на даному етапі вони не знайшли ефективних методів регулювання міграційних потоків, що в значній мірі пов'язано з різними підходами до цієї проблеми навіть на національному рівні, не кажучи вже про двосторонній чи регіональний рівень. Все це свідчить про необхідність подальшого дослідження цієї теми та пошуків шляхів її вирішення.

Список використаних джерел

1. Latapi A. E. Mexico–U.S. migration management: a binational approach / A. E. Latapi and S. F. Martin (ed.). – Rowman and Littlefield Publishers, 2008. – 291 p.
2. Cohn D. Remittances to Latin America recover – but not to Mexico / D'Vera Cohn, A. Gonzalez–Barrera, D. Cuddington [Electronic resource] // Pew Research Center. Hispanic Trends. – 2013. – Accessible at: <http://www.pewhispanic.org/2013/11/15/remittances-to-latin-america-recover-but-not-to-mexico/>. (Accessed 10.11.2016)
3. Camarota S. 61 Million Immigrants and Their Young Children Now Live in the United States. Three–fourths are legal immigrants and their children / S. Camarota, K. Zeigler [Electronic resource] // Center for Immigration Studies. – March, 2016. – Accessible at: <http://cis.org/61-Million-Immigrants-and-Their-Young-Children-Now-Live-in-the-United-States>. (Accessed 10.11.2016)

4. Fox E. Figures Show Corruption Rife in Mexico's Migration Agency [Electronic resource] // InSight Crime. – January 9, 2013. – Accessible at: <http://www.insightcrime.org/news-briefs/figures-corruption-rife-under-calderon-mexico-migration-agency>. (Accessed 10.11.2016)

5. Patten E. How Obama's Executive Action will Impact Immigrants / E. Patten, J. Passel [Electronic resource] // Pew research Center. – November 21, 2014. – Accessible at: <http://www.pewresearch.org/fact-tank/2014/11/21/how-obamas-executive-action-will-impact-immigrants-by-birth-country/> (Accessed 10.11.2016)

6. Illegal Immigration from Mexico [Electronic resource] // US immigration support. – Accessible at: <http://www.usimmigrationsupport.org/illegal-immigration-from-mexico.html>. (Accessed 10.11.2016)

7. Sending Money Home: leveraging the development impact of remittances [Electronic resource] // Inter-American Development Bank. – 2006. – Accessible at: http://www.iadb.org/news/docs/remittances_EN.pdf. (Accessed 10.11.2016)

8. The World Factbook: The United States [Electronic resource] // Central Intelligence Agency [US]. – Accessible at: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/us.html>. (Accessed 10.11.2016)

9. Manuel K. M. The Obama Administration's November 2014 Immigration Initiatives: Questions and Answers / K. M. Manuel [Electronic resource] // CRS Report. R43798. – November 24, 2014. – 23 p. – Accessible at: <https://www.fas.org/sgp/crs/homsec/R43798.pdf>. (Accessed 10.11.2016)

10. Renshon S. Countering Executive Amnesty, Part 1. The president's nullification of immigration law / S. Renshon [Electronic resource] // Center for Immigration Studies. – March 2015. – 24 p. – Accessible at: http://cis.org/sites/cis.org/files/renshon-pt1_0.pdf. (Accessed 10.11.2016)

11. Kandel W. A. The President's Immigration Accountability Executive Action of November 20, 2014: Overview and Issues / W. A. Kandel (coord.) [Electronic resource] // CRS Report. R43852. – February 24, 2015. – 33 p. – Accessible at: <https://fas.org/sgp/crs/homsec/R43852.pdf>. (Accessed 10.11.2016)

12. Manuel K. M. State Challenges to Federal Enforcement of Immigration Law: Historical Precedents and Pending Litigation in Texas v. United States / K. M. Manuel [Electronic resource] // CRS Report. R43839. – January 27, 2016. – 22 p. – Accessible at: <http://crs.pennyhill.com/shop/crs-congressional-research-reports/r43839-1272016/>. (Accessed 10.11.2016)

13. TRUMP Make America Great Again. Immigration Reform That Will Make America Great Again [Electronic resource] // Cubadebate. – Accessible at: <http://www.cubadebate.cu/wp-content/uploads/2015/08/Immigration-Reform-Trump.pdf>. (Accessed 10.11.2016)

14. United States-Mexico Partnership: Managing our 21st Century Border [Electronic resource] // U.S. Department of State. – April 30, 2013. – Accessible at: <http://www.state.gov/p/wha/rls/fs/2013/208585.htm>. (Accessed 10.11.2016)

15. Kozák K. Facing Asymmetry: Understanding and Explaining Critical Issues in US-Mexican Relations / K. Kozák. – Lecture, International Studies Association 2010 Annual Conference. – New Orleans, LA, February 16, 2010.

Stolyar O. P., Ph. D. student at the international relations and foreign policy's department, Taras Shevchenko National University of Kyiv (Ukraine, Kyiv), olesya.p.st@gmail.com

The impact of illegal migration on modern American-Mexican relations

The purpose of the present article is to provide an insight into USA-Mexico migration issue and to analyze how this problem impacts the relations between these countries. This study relies on problematic-historical approach and uses the method of comparison, statistical analysis, the descriptive method and causal analysis.

The article examines the main causes of Mexican migration to the USA, changes in the American society demography which are related to mass migrant influx. The article also outlines the concerns of Americans with regard to the strengthening of Mexican community in the USA. The article identifies that the views within American society on the solution of migration issue and on future status of illegal migrants are totally opposite. That is why the immigration problem resolution is blocked on the domestic level.

It is maintained that the attempts to build up dialogue regarding the immigration issue on the bilateral level failed. For the time being, the countries interact only in the sphere of American-Mexican border management and protection. The article concludes that it is also necessary to strengthen the southern border of Mexico.

Keywords: USA, Mexico, illegal migration, immigration reform, American-Mexican border.

* * *

УДК 327

Аманмурадов Н.,
кандидат політичних наук, Надзвичайний
і Повноважний Посол Туркменістану в Україні
(Україна, Київ), embassy@ambturkm.org.ua

ТУРКМЕНИСТАН: ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ІМІДЖУ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ СВІТОГОСПОДАРСЬКИХ ПРОЦЕСІВ

Описано головні чинники формування міжнародного іміджу сучасного Туркменістану в умовах глобалізації світогосподарських процесів: практичне застосування системного поступального й поетапного виконання затверджених програм державного розвитку; рівень підвищення добробуту держави й населення; покращення системи освіти; транспортна політика країни тощо. Визначається місце економіки Туркменістану в системі глобальної економічної системи в контексті завдань та Цілей Стійкого Розвитку.

Ключові слова: позитивний імідж країни, транспортна політика, інвестиційна політика, міжнародна інтеграція, глобалізація, політика нейтралітету, Стійкий Розвиток.

Механізми і форми інтеграції будь-якої країни в міжнародне співтовариство визначаються сьогодні як процесами глобалізації, так і особливостями її соціокультурного простору. З іншого боку, розширюючи поле міжкультурних взаємодій, глобалізаційні тенденції актуалізують проблему збереження національних культур. У зв'язку з цим важливо досліджувати особливості соціально-культурного життя кожної держави, для того щоб оптимізувати і гармонізувати складний і суперечливий процес включення її в світовий економічний, політичний, соціокультурний простір.

За таких умов особливої актуальності набуває проблема визначення місця економіки Туркменістану в системі глобальної економічної системи, що формується. Як видається, найбільш узагальненою формою прояву місця національної економіки країни у світогосподарській системі є сформований позитивний міжнародний імідж країни. Його сприйняття на рівні наднаціональних інститутів означає глобальне визнання країни світовою спільнотою завдяки економічній могутності і впливу на прийняття як економічних, так і політичних рішень. Важливого значення набуває й сприйняття країни у напрямках розв'язання нею глобальних проблем сучасності, серед яких політика сталого розвитку, скорочення бідності тощо.

Формування позитивного міжнародного іміджу Туркменістану, що є засобом посилення його міжнародної конкурентоспроможності, також забезпечує формування системи національної економічної безпеки та збереження власної національної ідентичності.

Останнім часом теоретико-практичні проблеми формування і реалізації міжнародного іміджу країн стали об'єктом наукових розвідок як зарубіжних так і вітчизняних дослідників, які розкрили суть поняття іміджу країни, факторів, які впливають на його формування та заходів державного регулювання цих процесів. Серед яких слід назвати С. Анхольта, С. Аскегарда, К. Асплунда, С. Блека, Б. Ванекена, Г. Гера, К. Келлера, Ф. Котлера, В. Олінса, І. Рейна, А. Саллівана, Д. Хайдера С. Холлата ін.

Відображення цієї проблеми знаходимо сьогодні у дослідженнях російських й українських науковців Е. Галумова, К. Грідіна, О. Горбушиної, С. Денисюк, А. Заді, Ю. Кашлева, В. Кольцова, В. Королька, В. Корнієнка, Л. Мороз, О. Панкрухіна, Ю. Палехи,